

казва вѣренъ въ обѣщанія-та си; най-послѣ той живѣ като единъ солдатицъ мѣжду свѣтовны-ты богатства, и не иска друго ничто отъ земь-тѣ освѣтъ да ѣмъ покори. Атила изпълнява длъжности-ты на одного сѣдника; сѣди прѣстѣпленія-та, които ся отнасятъ на сѣдилище-то му спорѣдъ единый естественъ законъ, кой-то разсѣжда работы-ты по надѣлко отъ общи-ты законы, на кои-то рѣшенія-та сѣ сѣщи за сичкы-ты случкы. Наказва пріятеля, кой-то прѣстѣпи кѣтвѣ-тѣ, приграща го съ плачъ, нѣ въ сѣщій часъ запевѣда да го рѣзче-нить на конь. Понятіе-то за едижъ непрѣклонный нуждѣ го управлява, и сѣще-то му щеніе вижда му ся едно нужно за него. Душевы-ты му движенія имѣтъ едижъ особный дързость и особно рѣшеніе; кое-то отхвърга всяко едно промѣнуване; струва ми ся, че тая душа отива като една физическа сила безъ съпротивленіе, и съвсѣмъ на право въ пѣтя си, по кого-то си слѣдва. Най-послѣ привождатъ на сѣдилище-то одного братоубійца; и защо той убилъ брата си, смѣщава ся и не ще да сѣди виноватыя. Атила наспротивъ сичкы-ты си злодѣйства, мысли себе си да е опрѣдѣленъ на земь-тѣ за да исполни Божь-тѣ правдѣ, и додѣто ще наказва нѣкого челоуѣка за едижъ такъвъ погрѣшкѣ съ кой-то е той умърсилъ самия си животъ, дохожда му нѣчто като отъ свѣсть, та го удара въ душевны-тѣ дълбочины.

(Мад. де Стаель).